10 Οκτωβρίου 2015

Περί των λόγων που περιέχει η θεία ευχή, δηλαδή το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με» (Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός)

/ Γενικά Θέματα

Πόση δύναμη έχει η ευχή και ποιες είναι οι δωρεές της σε όσους τη χρησιμοποιούν και σε ποια πνευματική κατάσταση τους φέρνει, δεν είμαστε εμείς σε θέση να πούμε. Τους λόγους όμως από τους οποίους αυτή αποτελείται, τους βρήκαν αρχικά οι άγιοι Πατέρες μας, που δεν τους επινόησαν οι ίδιοι, αλλά πήραν τις αφορμές από παλιά από την ίδια την αγία Γραφή και από τους κορυφαίους Μαθητές του Χριστού· ή, να πούμε καλύτερα, τους δέχθηκαν αυτοί σαν κάποια πατρική κληρονομιά και τους μεταβίβασαν σ' εμάς. 'Ώστε και από αυτό γίνεται φανερό, σε όσους δεν έμαθαν από την πείρα τους, ότι αυτή η ιερή ευχή είναι κάτι το ένθεο και ένας ιερός χρησμός. Γιατί πιστεύομε ότι είναι θείοι χρησμοί και πνευματικές αποκαλύψεις και λόγοι Θεού όλα όσα έδωσε στους ιερούς Αποστόλους να πουν ή να συγγράψουν ο Χριστός, ο οποίος λάλησε μέσω αυτών. Έτσι, ο θειότατος Παύλος, φωνάζοντας σ' εμάς σαν από το ύψος του τρίτου ουρανού, λέει: «Κανείς δεν μπορεί να πει Κύριε Ιησού, παρά μόνο με Πνεύμα Άγιο». Με την αρνητική λέξη

«κανείς» φανερώνει πολύ θαυμάσια ότι η επίκληση του Κυρίου Ιησού είναι κάτι το πολύ υψηλό και ανώτερο όλων. Επίσης, ο μέγας Ιωάννης που διακήρυξε σαν βροντή τα πνευματικά, αρχίζει με τη λέξη που τελειώνει ο Παύλος και μας δίνει τη συνέχεια της ευχής ως εξής: «Κάθε πνεύμα που ομολογεί τον Ιησού Χριστό, ότι ήρθε ως αληθινός άνθρωπος, είναι από το Θεό». Αυτός χρησιμοποίησε βέβαια εδώ κατάφαση, αλλά απέδωσε, όπως και ο Παύλος, στη χάρη του Αγίου Πνεύματος την επίκληση και ομολογία του Ιησού Χριστού. Ας έρθει τώρα τρίτος ο Πέτρος, η ακρότατη κορυφή των θεολόγων, για να μας δώσει το υπόλοιπο αυτής της ευχής. Όταν δηλαδή ο Κύριος ρώτησε τους Μαθητές: «Ποιος λέτε ότι είμαι;», προλαβαίνοντας ο φλογερός μαθητής τους άλλους, όπως το συνήθιζε, είπε: «Σύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού», έχοντας λάβει την αποκάλυψη αυτή, σύμφωνα με τη μαρτυρία του ιδίου του Σωτήρα, από τον ουράνιο Πατέρα, ή, πράγμα που είναι το ίδιο, από το Άγιο Πνεύμα. Πρόσεξε λοιπόν αυτούς τους τρεις ιερούς Αποστόλους πως ακολουθούν ο ένας τον άλλο σαν σε κύκλο, παίρνοντας ο ένας από τον άλλο αυτά τα θεία λόγια έτσι που το τέλος του λόγου του προηγουμένου να γίνεται αρχή για τον επόμενο. Ο ένας δηλαδή λέει «Κύριον Ιησού», ο άλλος «Ιησού Χριστό», ο τρίτος «Χριστό, Υιό του Θεού», και το τέλος συνάπτεται στην αρχή σαν σε κύκλο, όπως είπαμε, επειδή δεν έχει καμία διαφορά να πει κανείς Κύριο και Υιό του Θεού —γιατί και τα δύο αυτά φανερώνουν τη θεότητα του μονογενούς Υιού και παριστούν ότι είναι ομοούσιος και ομότιμος με τον Πατέρα.

Έτσι αυτοί οι μακάριοι Απόστολοι μας παρέδωσαν να επικαλούμαστε και να ομολογούμε εν Πνεύματι τον Κύριο Ιησού Χριστό, Υιό του Θεού· αυτοί είναι και τρεις και πιο αξιόπιστοι απ’ όλους —εφόσον κάθε λόγος, σύμφωνα με τη θεία Γραφή, βεβαιώνεται με τρεις μάρτυρες. Αλλά και η σειρά των Αποστόλων που τα είπαν, δεν είναι χωρίς σημασία: από τον Παύλο δηλαδή, τον πιο τελευταίο χρονικά από τους Μαθητές, αρχίζει η μυστική παράδοση της ευχής και δια του μεσαίου, του Ιωάννη, προχωρεί στον πρώτο, τον Πέτρο, που με την αγάπη πλησίαζε τον Ιησού περισσότερο από τους άλλους. Τούτο συμβολίζει, νομίζω, την προκοπή μας με ορθή σειρά και την άνοδό μας και την ένωσή μας με το Θεό μέσα στην αγάπη, δια της πράξεως και της θεωρίας. Γιατί βέβαια ο Παύλος είναι εικόνα της πράξεως, καθώς είπε ο ίδιος: «Κοπίασα περισσότερο απ’ όλους», ο Ιωάννης της θεωρίας, και της αγάπης ο Πέτρος, για τον οποίο μαρτυρεί ο Κύριος πως αγαπούσε περισσότερο από τους άλλους.

Πέρα από αυτά, θα μπορούσε να δει κανείς πως τα θεία λόγια της ευχής υποδηλώνουν το ορθό δόγμα της πίστεώς μας και απορρίπτουν κάθε αίρεση των κακοδόξων. Με το «Κύριε», που φανερώνει τη θεία φύση, αποκηρύττονται εκείνοι που φρονούν πως ο Ιησούς είναι μόνο άνθρωπος· με το «Ιησού», που φανερώνει την ανθρώπινη φύση, αποδιώχνονται εκείνοι που Τον θεωρούν μόνο Θεό που υποδύθηκε

κατά φαντασία τον άνθρωπο· το «Χριστέ», που περιέχει και τις δύο φύσεις, αναχαιτίζει εκείνους που Τον πιστεύουν Θεό και άνθρωπο, με χωρισμένες όμως τις υποστάσεις τη μία από την άλλη· τέλος, το «Υιέ του Θεού» αποστομώνει εκείνους που τολμούν να διδάσκουν τη σύγχυση των δύο φύσεων, επειδή φανερώνει πως η θεία φύση του Χριστού δεν συγχέεται με την ανθρώπινη φύση Του, ακόμη και μετά την ένωση τους. Έτσι οι τέσσερις αυτές λέξεις, ως λόγοι Θεού και μάχαιρες πνευματικές, αναιρούν δύο συζυγίες αιρέσεων, οι οποίες, ενώ είναι κακά εκ διαμέτρου αντίθετα, είναι ομότιμες στην ασέβεια.

Κύριε

ανατρέπει τους οπαδούς του Παύλου Σαμοσατέα

Ιησού

τους οπαδούς του Πέτρου Κναφέα

Χριστέ

τους νεστοριανούς

Υιέ του Θεού

τους μονοφυσίτες οπαδούς του Ευτυχή και του Διόσκορου

Έτσι λοιπόν μας παραδόθηκαν αυτά τα θεία λόγια, τα οποία δικαίως θα τα ονόμαζε κανείς μνημείο προσευχής και ορθοδοξίας. Αυτά και μόνα τους είναι αρκετά για όσους προχώρησαν στην κατά Χριστόν ηλικία και έφτασαν στην πνευματική τελείωση· αυτοί ενστερνίζονται και καθένα από τα θεία τούτα λόγια χωριστά, όπως δόθηκαν από τους ιερούς Αποστόλους, δηλαδή το «Κύριε Ιησού — Ιησού Χριστέ — Χριστέ, Υιέ του Θεού» (κάποτε μάλιστα και μόνο το γλυκύτατο όνομα «Ιησού»), και το ασπάζονται ως ολοκληρωμένη εργασία προσευχής. Και με αυτή γεμίζουν απερίγραπτη πνευματική χαρά, γίνονται ανώτεροι της σάρκας και του κόσμου και αξιώνονται να λάβουν θείες δωρεές. Αυτά τα γνωρίζουν, λένε, οι μυημένοι. Για τους νηπίους όμως εν Χριστώ και ατελείς στην αρετή, παραδόθηκε ως κατάλληλη προσθήκη το «ελέησόν με», η οποία τους δείχνει ότι έχουν επίγνωση των πνευματικών τους μέτρων και ότι χρειάζονται πολύ έλεος από το Θεό. Μιμούνται έτσι τον τυφλό εκείνο πού, ποθώντας να βρει το φως του, φώναζε στον Κύριο καθώς περνούσε: «Ιησού, ελέησόν με». Μερικοί πάλι δείχνουν περισσότερη αγάπη και διατυπώνουν την ευχή στον πληθυντικό, προφέροντάς την ως εξής: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ελέησον ημάς»· κι αυτό, επειδή ξέρουν πώς ή αγάπη είναι το πλήρωμα του Νόμου και των Προφητών, καθώς

περιέχει και ανακεφαλαιώνει μέσα της κάθε εντολή και κάθε πνευματική πράξη. Συνάμα παίρνουν μαζί τους από αγάπη και τους αδελφούς σε κοινωνία της προσευχής και παρακινούν περισσότερο το Θεό σε έλεος με το να Τον αναγνωρίζουν κοινό Θεό όλων και να Του ζητούν κοινό το έλεος για όλους. Και βέβαια, το έλεος του Θεού έρχεται σ' εμάς με την ορθή πίστη στα δόγματα και με την εκπλήρωση των εντολών, πού, όπως δείξαμε, ο σύντομος αυτός στίχος της προσευχής περιέχει και τα δύο.

Τα θεία τώρα ονόματα (Κύριος, Ιησούς, Χριστός), με τα οποία μας δόθηκε η ακρίβεια των δογμάτων, θα μπορούσε να βρει κανείς ότι χρονικά αναφάνηκαν με αυτή τη σειρά και τάξη, και ότι κι εμείς τα λέμε όπως αυτά φανερώθηκαν από την αρχή. Γιατί παντού η Παλαιά Διαθήκη κηρύττει Κύριο το Θεό Λόγο, και πριν και μετά την παράδοση του Νόμου, όπως όταν λέει: «Ό Κύριος έβρεξε φωτιά από τον Κύριο», και: «Είπε ο Κύριος στον Κύριό μου». Και ή Καινή Διαθήκη, κατά τη σάρκωσή Του, παρουσιάζει τον Άγγελο να Του δίνει το όνομα λέγοντας στην Παρθένο: «Θα τον ονομάσεις Ιησού», όπως και έγινε, καθώς λέει ο ιερός Λουκάς. Γιατί όντας, ως Θεός, Κύριος των πάντων, θέλησε με την ενανθρώπησή Του να γίνει και σωτήρας μας —έτσι μεταφράζεται το όνομα «Ιησούς». Το όνομα πάλι «Χριστός», το οποίο φανερώνει τη θέωση της ανθρώπινης φύσεως πού προσέλαβε, ο ίδιος εμπόδιζε τους Μαθητές πριν από το Πάθος να το λένε σε οποιονδήποτε, ύστερα όμως από το Πάθος και την Ανάσταση ο Πέτρος έλεγε με παρρησία: «Να το γνωρίζει όλος ο Ισραήλ, ότι ο Θεός Τον ανέδειξε και Κύριο και Χριστό». Και τούτο ήταν εύλογο· γιατί η ανθρώπινη φύση μας που προσέλαβε ο Θεός Λόγος, χρίσθηκε παρευθύς από τη θεότητά Του, έγινε όμως ό,τι και αυτό που την έχρισε, δηλαδή ομόθεος, αφού ο Ιησούς μου δοξάστηκε με το Πάθος και αναστήθηκε εκ νεκρών. Τότε λοιπόν ήταν καιρός να αναδειχθεί η ονομασία «Χριστός»· τότε δηλαδή που Αυτός, δεν μας ευεργέτησε απλώς, όπως όταν μας έπλασε στην αρχή ή όταν μετά τη συντριβή μας μας ανέπλασε και μας έσωσε, αλλά που ανέβασε και την ανθρώπινη φύση μας στους ουρανούς και τη συνδόξασε με τον εαυτό Του και την αξίωσε να καθίσει στα δεξιά του Πατέρα. Τότε ακριβώς άρχισε να κηρύττεται Υιός του Θεού και Θεός από τους Αποστόλους, στους οποίους πρωτύτερα, στις αρχές του κηρύγματος, προκαλούσε δέος αυτή η ονομασία και σπάνια τη χρησιμοποιούσαν, έπειτα όμως την κήρυτταν φανερά πάνω από τους εξώστες, όπως τους προείπε ο ίδιος ο Σωτήρας. Επομένως τα θεια λόγια της ευχής τοποθετήθηκαν σε σειρά αντίστοιχη με τη χρονική ανάδειξη της πίστεως. Έτσι από παντού φανερώνεται σαφέστατα η θεία σοφία εκείνων που τα συνέταξαν και μας τα παρέδωσαν: κι από το ότι αυτά ακολουθούν επακριβώς τις αποστολικές ομολογίες και παραδόσεις, κι από το ότι αναδεικνύουν το ορθόδοξο δόγμα της πίστεώς μας, κι από το ότι μας υπενθυμίζουν τους χρόνους κατά τους οποίους εκδηλώθηκε με διάφορους τρόπους η Οικονομία του Θεού για μας, οδηγώντας μας

στη θεοσέβεια με κατάλληλα κάθε φορά ονόματα.

Αυτά λοιπόν προσφέραμε εμείς, κατά τη δύναμή μας, σχετικά με τα λόγια της ευχής, σαν να κόψαμε άνθη από κάποιο δένδρο όμορφο και μεγάλο· τον καρπό όμως που αυτά περιέχουν, ας τον μαζέψουν άλλοι, όσοι δηλαδή με τη μακρά μελέτη και άσκηση το αξιώθηκαν αυτό με το να γίνουν δεκτικοί και να πλησιάσουν το Θεό.

Πηγή : Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών, μεταφρ. Αντώνιος Γαλίτης, εκδ. Το περιβόλι της Παναγίας, 1986, ε΄τόμος, σελ. 285-288. dakriametanoias.blogspot.ca